

בע"ה

מכתב מעו"סית לעגונה

אני רואה אותך.

גם בין הפגישות,

אני רואה אותך.

את צעדיך העיקשים, בחושך,

שנה אחר שנה.

אני רואה את הניסיונות למצוא קרן אור, פתיל של תקווה

גם לנוכח עוד כישלון בבית הדין.

אני רואה אותך, כל כך לבד, בסופו של יום.

אני רואה אותך,

מוותרת שוב ושוב על האגו, והכבוד,

למען החופש. שמתמהמה.

או למען הילדים.

אני רואה אותך

מצליחה לגייס חיוך משום מקום,

והודיה, תמיד כל כך מודה,

על כל היש.

אני רואה אותך

מול הילד,

מול הר האכזבה והכאב, כשאת נאלצת להסביר למה

הוא לא יוכל השנה לנסוע לאבא, בחו"ל,

כי את חוששת שלא תקבלי אותו בחזרה,

וכי את לא מוכנה לוותר עליו.

אני רואה אותך,

מחזירה פעימה שהחסירה

אחרי שהוטחו בך שקרים .

מזכירה לעצמך שאת בסדר, שאת ממש בסדר.

אני רואה אותך, את הילדים

מול הקשיים בבית הספר,

את ההסתגרות בכאב.

אני רואה אותך,

גונזת חלומות,

על בית ודשא וצחוק של תינוק.

אני רואה אותך,

במאבק על השפיות, ועל טוהר כוונותייך,

מול עוד גל של כאוס ואלימות,

מגובה לא אחת ברשויות החוק.

פנים רבות לה, לאלימות.

ולפעמים היא כל כך מתעתעת.

לקח זמן עד שהבנת.

עכשיו לוקח זמן לצאת.

הכלא מהסוג שלך הוא מהשמורים ביותר.

את יודעת, במציאות הזו,

של חוסר אונים ואזלת יד,

את מלמדת אותי

שתמיד יש קרן אור.

תמיד יש את הלב הפועם, המקווה לטוב, המושיט יד.

אני רואה אותך,

נלחמת עליו, על הלב,

למרות ועל אף הכל.
ואני יודעת ומאמינה,
שהלב בסוף ינצח.

אני רואה אותך.
את השראה.
תודה.